

צה"ל מייצר קצינים בכמות גדולה, יחסית, מכל צבא אחר בעולם, אבל בגלל

נוקשות ואטימות והיעדר נ"יידות נוצר מחסור בתוך שפע * עודף

הקצינים יוצר מחסור * צבא הקבע הוא גוף שמציין אותו הביזבוז

* תוספת בלתי מבוקרת של קציני קבע תגרום רק להחמרת הרעה

שומן מיותר לצבא-הקבע

סופר-רמטנ"ל. גם נטען שניטרול שרון היה אחד המניעים העיקריים לתימרון ההדדי, שבסופו של דבר גרם ליציאתו מן הכנסת — ולפחות מבחינה זו, חבל מאד שכך קרה.

בתחום הרגיש והקריטי מדידת של כוח-האדם וניצולו, אין די בכך שיתמול המזל ובכנסת יופיע איזשהו אלוף (מיל.) שיש לו עניין — מתנגדיו יאמרו, חשבון — לבקר את מערכת הביטחון. רוב אלופי צה"ל — ומותר לומר, "כל אלוף מצוי" — הם, ככלל, חסרי השכלה והבנה מיקצועיים נאותים.

הם צמחו כל הקאריירה שלהם בגוף, שבימקרה הטוב לא עורר בחינה וביקורת ובימקרה הרע, והנפיוץ יותר, שדל, מנע ואף דיכא בתוקף כל ביקורת — ואין המונח רק לביקורת שודדת, אלא אף לניתוח סתם — כעניין של מדיניות, אם לא דומה, כהשקפת-עולם.

על כל אלה יש להוסיף, שכל קצין בכיר (מיל.) חושף עצמו, אוטומטית, עם ביקורתו, לשאלה, "איפה היית אתה, ומה עשית בעניין, כאשר נמצאת במדים?" בוודאי ובוודאי כך בתחום כוח-האדם. לפחות ככל שמגיעים ידיעתי וגם ניסיוני, לא מצאתי ולא שמעתי על קצין בכיר כלשהו, שנתן ליבו ודעתו ברצינות ובתוקף לשאלה זו, וגם טרח לנסות משהו בנדון.

החריג הבולט היחידי המוכר לי הוא רא"ל חיים לסקוב

זו", לשמש "יריבים" ומבקרים למערכת הביטחון בכלל, ולצה"ל בפרט, היא מן המפורסמות; וההתקדמות הגדולה שחלה בתחום זה באחרונה מצטמצמת רק לעובדה, שעכשיו

מאת בנימין עמידרור הפרשן הצבאי של "העולם הזה"

הגענו לכך שסוף-סוף מכירים בעצם הצורך ומודים באימפוטנציה. היוצא החיובי היחידי מן הכלל התקיים אחרי מילחמת יום-הכיפורים, כאשר אריק שרון היה חבר-כנסת וכיהן

החריג: רבי-אלוף לסקוב

בוועדת-מישנה לתקציב הביטחון. בפעם הראשונה — ולעתי-עתה, גם האחרונה — עמדו נציגי "המערכת" לפני גורם "היצוני", שידע לשאול וגם לא חש נחיתות מיוחדת כלפיהם. הגיעו הדברים לידי כך, שכבר כינו את שרון

צבא הקבע הוא גוף, שהביזבוז מצינו. תכונה רעה זו, אשר בעת הזו רעה היא מכרגיל, אינה מתבטאת בהכרח במשכורות או בתוספות, הסמויות והגלויות, של אנשי-הקבע בצה"ל. הללו, למרות שאינם כלל גרועות, גם "בהשוואה", כפי שעולה לעיתים מרטינו" תיהם של קצינים אלה ואחרים, ודאי שאינם מוגזמות.

ביטויה של תכונת הכיזבוז בצבא-הקבע ייבוצא בכך, שהצבא מנופח יותר מן הראוי: אם יוכח, על פי קניימורה מסוימים, ששיעור אנשי צבא-הקבע אצלנו איננו עולה על הסביר, בהתחשב במסובות ובצרכים, הרי יש לומר שבאותה השקעה של כוח-אדם ומשאבים אחי רים צריכים היינו לקבל, "תמורה" רבה יותר — כלומר, צה"ל יעיד יותר; וממילא גם עוצמה צבאית, ככה וכפועל, גדולה יותר משעומדת הרשותנו בעת.

ואם תאמר כי התמורה המתקבלת כיום מספיקה ועונה לדרישות, הרי היה עלינו לקבלה, בעלות" נמוכה יותר — משמע, באמצעות צבא-קבע קטן (וולל) מזה הנוכחי. כך או כך, עטוף צבא-הקבע שיכבה עבה מדי של שומן — גורם, כשלעצמו די בו כדי לפגוע קשה ביעילותו.

דברים אלה יישמעו בוודאי מוזרים, על רקע תלונות העתיקה והמתמדת של צה"ל, כאילו כל ימיו חסר הוא אנשי-קבע. הרמטכ"ל, רבי-אלוף מרדכי ("מוטה") גור ואלופים אחרים מתארים מחסור זה בראיונות ובאופעות סומביות. חוסר זה הפך אמתי-חיים קבועה שנתקעה בראי

רוב אלופי צה"ל הם — ככלל — חסרי השכלה והבנה מיקצועיים

שנו הציבורי בעיקריות ובתוקף כאלה, עד שהפכה אכסיו מה בלתי-מעוררת וגם בלתי-מהורהרת. וכי איך ייתכן אחרת?

מנגנוני השירותים הציבוריים, הגדלים כסרטן — תרתי-משמע — נבדקו ונבחנו ונמצא שהם, בלא יוצא עקרוני אחד מן הכלל, מנופחים-עד-מנופחים-מאד.

צה"ל, לעומתם, אפילו לא נבדק, מבחינה זו, עדידי כל גוף "היצוני" שהוא — ובוודאי שכל הפונקציות אשר זה תפקידן החוקתי מן הכנסת ומטה, יוכו החזקה ואין-אונים, אם אומנם יוטל עליהן לבחון את צה"ל כמו שבוחרים את מנגנון מערכת-החינוך, למשל.

האימפוטנציה המוחלטת של הגורמים הממשליים ה" מחוייבים, לצורך היעילות ועל-פי עקרון "הבלימה והאיי-

המיפקדות בולעות אנשי-קבע בכל נאח

אשר בהיותו מפקד חיל-האוויר (1950—1951) פעל, בין שאר מעשים מועילים, לקיצוץ מיפקדת החיל מ-1250 ל-520 — וזאת, ששעוצמת האוויר של צה"ל נמצאה בתהליך של גידול וגם נתרחה מהפכת המעבר ממטוסי בוכנה לסילונים.

אגב, קיצוץ כזה, בשיעור של 60% לערך, אפשר להחיל כבר מחר על כל מיפקדה ומיפקדה בצה"ל כמות ש היא — כלומר, גם בלא, או לפני, שניגשים לערוך ריאורגניזציה תורתית. עריכתה של זו תאפשר — ובעצם תחייב — קיצוץ נוסף. שיעור השומן במיפקדות השונות, ובעיקר בגבוהות, מגיע לכדי 80% — 75% מתיקנן הנוכחי, אומנם אינני יכול להיכנס, בפורום זה, לפרוט רב יותר, אבל אין הקורא צריך לדאוג: לא ייעשה כל ניסיון אינטליגנטי ישיר או עקיף, להכחיש את קביעתי